

Sygn. akt IV CSK 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Gminie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 34/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz Gminy [...] od powoda kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia. Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skarżący powołał jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadność odnośnie do naruszenia art. 401 pkt 2 k.p.c. wobec przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, że w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie postępowania, nie zachodziła nieważność postępowania polegająca na pozbawieniu powoda możliwości obrony praw.

Nieważność postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy strona zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga po pierwsze rozważenia przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, czy sąd naruszył przepisy prawa procesowego, po drugie czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony, a po trzecie czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 404/09, z dnia 16 lipca 2009 r., II PK 13/09, z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 339/07 - nie publ.). Tylko kumulatywne spełnienie przesłanek może prowadzić do nieważności postępowania, zaś niewykazanie którejkolwiek z nich taką możliwość wyklucza. Wbrew argumentom skarżącego, z uwagi na treść art. 94 § 1 k.p.c., podjęcie przez sąd czynności procesowych w sytuacji niepoinformowania przez pełnomocnika sądu o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, nie podlega kwalifikacji jako naruszenie przepisów prawa procesowego. Powołane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96

(OSP z 1997 r., nr 9, poz. 172) dotyczy braku działania pełnomocnika z urzędu, na którego ustanowienie i zmianę strona nie ma wpływu i jego teza nie ma zastosowania w sprawie niniejszej. Twierdzenie o wadliwym doręczeniu zawiadomienia o rozprawie zarówno pomija treść art. 135 k.p.c., jak i błędnie powołuje art. 97 k.c., który ma zastosowanie odnośnie do domniemania upoważnienia do dokonywania czynności prawnych przez osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa, a nie odbioru korespondencji sądowej. Przekazanie przez pełnomocnika innej osobie imiennej pieczętki, niezależnie od tego czy jest ona jego pracownikiem, nie pozwala na obalenie domniemania prawidłowego doręczenia osobie upoważnionej do odbioru korespondencji. Okoliczności podnoszone przez skarżącego nie mogły też mieć wpływu na możliwość działania skarżącego i w konsekwencji możliwość obrony jego praw, skoro w lipcu 2012 r., a więc przed zapadnięciem wyroku w dniu 5 października 2012 r. udzielił on pełnomocnictwa innemu pełnomocnikowi i nie poinformował o tym sądu. Wobec nieskuteczności argumentów wniosku o nieważności postępowania w sprawie wznawianej, nie ma podstaw do przyjęcia, że zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej wskutek widocznego *prima facie* naruszenia art. 401 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr z 2013 r., poz. 490).